

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

Budapest, IV. hímző-utca 7. sz.

hová a lap szellemi részét illető minden közlemény küldendő. — A küldemények csak bérmentesen fogadtatnak el.

Kéziratok csak rendkívüli esetben küldetnek vissza.

Kiadó hivatal:

Budapest, IV. hímző-utca 7. sz.

hová az előfizetési pénzek küldendők.

Előfizetési díj:
Vidékre postán vagy helyben hához
börvény:

Egy évre 20.—
Fél évre 10.—
Három hónapra 6.—
Egy hónapra 1.50

Egy szám 6 krajczár.
Hirdetési díj: 9 hasábos betűs egy-
eset hirdetésre 12 kr., többször 10 kr.
Bármely díj minden hirdetésért ké-
rül 30 kr.
Nyitólé: 9 hasábos sor 30 krajczár.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...

A jelszó.
A libafalka ismeri a jelszót, melyet elkunjt a gunár, ha közeleg a veszedelm. Ismeri és odafut a gunár mögé. A szeledező csirkesereg is ismeri a jelszót, melyet kiejt a kótlás, ha fölöttékre a kánya. Ismeri és oda fut az anyja szárnyai alá. Darwin több ilyen érdekes jelenséget sorol fel a létért való küzdelemben az ösztönyszerű önvédelem jellemzésére. De nem említi, mert nem ismeri azt a jelszót, melyet a kormánypart a most folyó költségvetési vitában ajkára és szívére veti s mely arra bírja őt, hogy oda huzódjék a Tisza-kabinet árnyékába. Ez a jelszó pedig csodálatos jelszó: teljesen hasonló a gunárhoz és kótlóhoz. Ez a jelszó abból áll; támogassuk Tisza Kálmánt, mert ha nem támogatjuk: akkor megbukik Tisza Kálmán kabinete, a melynek ugyan nincsen programja, de maga legalább fenáll s bukása csak szaporítaná azon válságok számát és súlyát, a melyek nyakunk között vannak mind a pénzügyi, mind a közgazdasági, mind a politikai téren.

Ez a jelszó egyszerű és meglehetősen világos is. De miután ezt minden kormánypartizónok minden istenad a napon minden szavában nem ismételték, már csak a tisztesség okáért s az egyhangúság elkerülése tekintetéből sem: emeljük a kormánypart szónokai, kiki a maga guszta szent, keresnek indokot, a melyből támogatják a rossz kormány rossz budgetét. Hegedűs Sándor például azért támogatja, mert a pénzügyi helyzet aránylag igen rossz, Prileszky Tádé pedig azért támogatja, mert a pénzügyi helyzet aránylag igen jó. Perényi báró, a ki nem miniszter, azért támogatja, mert a kormány mindent megtejt, a mit lehetett, a takarékoságra; Kemény Gábor báró pedig, a ki miniszter, azért támogatja, mert a kormány még nagyon sokat nem tejt meg, a mit megtehetett volna, a takarékoságra. Grünwald azért támogatja, hogy magyarra tegyük a nemzetiségeket; Szabovierics pedig azért támogatja, hogy nem tessük magyarra a nemzetiségeket. Jókai támogatja a muszka ellen, a hurovátok pedig támogatják a muszka érdekében. És így tovább.

A jelszóban pedig, hogy a kormányt támogatni kell, mert különben meg találna bukni, mindegyik megegyez. Politikája jó vagy nem jó, budgete alapos vagy nem alapos, programja van vagy nincs, mind ez nem kérdés e előttük. A pártarra való, hogy támogasson; a kormány arra való, hogy támogattassék. A párt nem kérdi mi lesz az országnak javára vagy veszedelmére és a kormány se kérdi azt. Vak mult, világtalan jövő, tapogatózó jelen: ebből állélete kormányoknak és pártinak. A kölcsöntörvényt meg van szavazva, az államkötvényeket vásárolja a tőzsde, a pénzügyi a bankárokat, az adócsavar rendesen dolgozik, az állampénztárból szövik az üresség, egyenlőtlenség lakodalom. Így élünk az őszig, sőt ha nem megy rosszul a világ folyása,

így élünk az év végeig. A mely kormány-nak pénze van: annak ideje is van, s a mely kormány-nak ideje van: annak élete is van. S melyik kormány-nak ne volna párta, míg élete biztos?

S voltaképpen melyik kormány bukott meg nálunk? meg pénze és hitele volt? A Lónyay-kabinetet megbukták a pénzügyi helyzet ingatagságának napvilágra jötte; a Szlávy-Kerapoly kabinetet megbukták a keleti vasut és 153 millió kölcsön; a Bittó-kabinetet, no azt a balközépi elvek szegre akasztása s a nagy, országos fúzió bukta meg. De bár mind megbukott: még sem lett vízőzön egyik után sem. A válság kibonyolódott: régi miniszterelnök helyett lett új miniszterelnök; régi miniszterek helyett nem lettek új miniszterek; régi elvek helyett nem támadtak új elvek. Régi rendszer nevezetett újnak, új nyomorúság nevezetett réginek, de rendszerben és pénzügyi nyomorúságban változás, javulás, jobbra fordulás létre nem jött. De alkotmányválság se jött létre, sőt ha Tisza Kálmán mostanában talán elmenne, nem jönne létre utána sem. Még van egy kis idő, mert még van egy kis államhittel és egy kis államjósággal ekötárvetélmi való. Addig pedig, míg ebben tart, kormánypart is lesz, akárki megfálssa.

Csak jelszó legyen a kormánypartisághoz. A kormánypartit lelkiismeret olyan, mint a lourdesi szent szűz. Mindig vérzik, mindig vére, hanem azért kevés táplálékul beéri. Elég neki voltaképpen az ige is, meg az imádság is. „Ne csináljunk válságot a kormány-nak” e jelszóból, ez igéből eldegél a kormánypartit lelkiismeret. Tisza Kálmán elhitette a kiegyezésnél, a vámtarifánál, a bankkérdésnél, az okkupációnál, a 100 millió kölcsönnél, hogy ha egyezség, tarifa, bank, Bosznia, kölcsön meg nem szavazatik: akkor megbukik a kormány, megbukik párta, a hegyek egymásra omlanak, az égnek kártyái megrepedeznek, sírok kihányják halottjaikat, nap tenyegszik és solum föl nem kelés napidíjat nem kap többé élők közül, holtak közül senki se. Elhitette pártjának aggodalmas lelkiismeretével, hogy így borzasztó utolsó ítélet támadna akkor is, ha a költségvetés meg nem szavaztatódott. Kell-e ennél több az aggódo kormánypartit lelkiismeret megnyugtatóra?

De hát hiszi-e valóban a kormánypart, hogy Tisza Kálmán bukásával nem találja kormányt, melyet támogasson? Hiszi a manóban. Dehogyan hiszi. Tudja ő azt, hogy kormány után kormány támad s minden kormány szivesen látja a pártot maga körül. Azt is tudja, hogy kebeléből mindenki a kormány mellé sietne, nevezessék az bár Góg vagy Magóg kormányának. De hát azért mégis csak irtózik a változástól, mint az évnegyedes lakó a hordozókodástól. Minden hordozókodásnál széklál török, üveg patlan, ruha mállik, új butorra lehet szükség. Minden kormány változásnál régi kegyenczek elhullanak, új kegyenczek nyeregbe kapaszkod-

nak s régi kegyenczeket új kegyenczező általalulni időbe és fáradságba kerül, mint a hernyónak a bábba levés. Sokkal könnyelmesebb megkapaszkodni a jelszóban s megtámazkodni a kormány mellett, a ki már meg van s nem várni arra, a ki majd meglesz. Ha majd ledőléssel fenyeget a ház: úgy gondolják, akkor is elég idő lesz a hordozókodáshoz.

Budapest február 25.

A költségvetési vitához még tizenötön vannak szólásra följegyezve. A holnapi vitát Eötvös Károly nyitja meg. Mint halljuk, holnap Tisza Kálmán miniszterelnök is szólni fog.

Egy rendkívüli hírrel értesítik lapunkat, a melyet bár hitelem följegyezve, a mely bizonyos fantáziával költünk.

E hír szerint londoni diplomatiai körökben tudomással bírnának egy újabb folyamatba tett alkudozástól, a mely a három császári szövetség keretén belül az udvarok között megindult.

Ez alkudozásnak ezújlja újabb osztozkodást és határigazítást vinni kereszttal a keleti részeken a Románia feldarabolásával. Oroszország kapná Moldvát és a Dobrudzsa, Ausztria-Magyarország, Nagy- és Kis-Olahországot.

Németország kielégítése vegt a prágai béke oly sok port fölvert pentjának eltérése szolgált volna ez osztozkodás bevezetésül. Ausztria-Magyarország ellenes megatartása Románia iránt és az állásfoglalás Oroszország mellett ez alkudozások által nyerne megfajest.

Mint konstantinápolyi levelezőnk írja, a portán egy összehállással foglalkoznak, a mely pontos számadatokban tüntesse ki, hogy az Oroszország által indított „felszabadító” háború folytán hány család és ember halta el az azon európai és ázsiati tartományokkal hazáját, a melyek ma már a czár hódítását képezik.

A gondolat nem rossz, s miután ügyek kezre van bízva, a gyűjtés is csaknem egészen be van fejezve. Az adatok a jörök hatóságokhoz vagy telepítések vagy segélyezés vegt fordult földművelők szám szerinti összege alapján kerülnek ki.

Ezek a számok igazán beszélnek a szabaddító misszióra feltokadó durva czarizmus ellen. Egyuttal mutatják, hogy még sem lehet egészen oly barbar az a török kormányzat, a mely alá az éjszaki barbarizmus elől úgy voltak könyelnek menekülni a családok, hogy ott hagyták prúdál vagyonukat, ott gyermekeik holttestét, földült tüzhelyeket, s kenyer nélkül a legnagyobb nyomorok kivéve keresni menhelyet.

Az összehállás nemsokára kész lesz. Az eddigi adatok szerint az európai és ázsiati részben az Oroszország egyéb tartományai, leginkább a cserkeszekből elmenekültek és a török birodalomban átalmat keresőknek száma meg fogja ütni a 4 millió 300 ezer lelket. Még többre rugna ez összeg, ha a menekülés, nyomor és viszontagságok a menekülő családok gyöngébb alkotás magint meg nem tízedelte volna. Így e számból több mint két millióra rug a családok száma.

A legnevezetesebb, hogy e néprándorlásnak nevezhető menekülésben 115 ezer főre teszik a bolgárokat, a kik úgy látszik, nem igen jó oldala-

ról ismerhették fel a szabaddítást, hogy szükségét látták az „elnyomó” Törökország karjában keresni szabaddulást.

Már akkor, midőn Andrassy jónak látta, a delegációknak kedvezőbb hangolása miatt, állítani, hogy a portával Novi-Bazár elfoglalása vegt nem sokára meg lesz az egyezmény, értesüléseink alapján több ízben, alkalmunk volt e kijelentés igazságát kétségbe vonni.

Most, a mint a bekeszerződés Oroszország és Törökország között kétségelenné vált, megint kilátásba helyezték felhivatalos oldalról, hogy a porta közeledvén a bécsi külügyi hivatal felfogásához, az egyezmény meg lesz.

Hanem bizony ebből ez idő szerint sem több az igaz, mint előbb volt. Mert a konstantinápolyi tudósítások megegyeznek abban, hogy a viszonyok a két állam közt nem javulnak. Törökország jogosult bizalmatlansággal néz Bécs felé, és semmi hajlandóságot nem érez az előzékenységre oly állam irányában, mely nagy háborújában cserbe hagyta, később megbabolta, s most újabb rablása készül, csak hogy erre már a rablás ódmánának elkerülése vegt, a hódításra engedélyt kívánna nyerni.

Ebből az engedélyből azonban aha lesz valami. Andrassy hába kopogtat Zichy gr. nagybörvet által a fenyves kapu kormányánál, mert e töröknek újabb fiáskora vezettek. A Zichy-Kartheodory pasa közt az utóbbi napokban folyt alkudozások eredménye az, hogy a két kabinet közt Novi-Bazár kérdésében közledeés nem történt. A szultán a Novi-Bazár megszállása iránti egyezmény megkötését attól teszi függővé, hogy előbb az ő souverainitási jogai Boszniára biztosíttassanak.

Igy hát monarchiánk a tavasz közeledtével ismét azon alternatíva előt, hogy vagy eljötti teret, vagy erőszakkal foglalja el a novi-bazári sand-sákok, a mely nélkül Bosznia és Hercegovina, birtoka nem sokat ér. Miután pedig a bécsi körökben elejteni azt, a mit egyszer fejokbe vettek, a mire annyit áldoztak, a mivel annyira díszkedtek nem képezek, meg lesz a foglalás újabb áldozatokkal és újabb rázkódásokkal.

A képviselőház zárszámadási bizottsága a tíz évi pénzügyi eredményeket feltüntető kimutatásra vonatkozólag, a képviselőház határozatának közlése mellett, a m. királyi állami számvényezeket a következő összehállás elkészítésére kerte föl:

I. Az 1868—1877-ik évig bezárólag a zárszámadásokban megállapított tényleges összegekben cizmenként, s kisebb fontosságúknál fejezetenként, mennyi foglaltatik:

- a) mint oly rendes, rendkívüli, illetőleg átmeneti tényleges valódi bevétel, mely készpénzben az állam saját jövedelméből folyt be?
 - b) mennyi folyt be állampapirokban?
 - c) mennyi folyt be mint átfutó? (ezen hasábon mutatódnó ki, a költségvetés keretén kívül eső összeg átfutó kezeleése is.)
 - d) mennyi folyt be a közös aktívából és a költségvetés keretén belül eső inessé és más kincstári kölcsönökből?
 - e) mennyi folyt be állampapirok, természetmennyek, anyagok, szerek, készletek és ingatlan állam-vagyon értékesítéséből?
 - f) mennyi folyt be törvényes felhatalmazás alapján felvett kölcsönökből?
- II. Az 1868—1877-ik évig bezárólag a zárszámadásokban megállapított tényleges kiadási összegekben, cizmenként és a kevesebbé fontosakul fejezetenként mennyi foglaltatik:

a) mint oly rendes, rendkívüli, illetőleg átmeneti valódi tényleges kiadás készpénzben, mely az állami jövedelméből lett volna fedezőző?

- b) mennyi volt a tényleges kiadás állampapirokban?
- c) mennyit tett az átfutó kezeleés? (ide érve a költségvetés keretén kívül eső átfutó kezeleést is);
- d) mennyi fordítottat beruházásokra tisztán?
- e) mennyi fordítottat adósság törlesztésre?
- f) mennyi fordítottat adósság törlesztésre?
- g) mennyi fordítottat adósság törlesztésre?
- III. A rendes, rendkívüli, illetőleg átmeneti valódi kiadások mennyivel haladták meg a rendes, rendkívüli, illetőleg átmeneti tényleges bevételeket s ezen hiány mióból fedeztetett?
- IV. Az 1868—1877-ik évig végig évenként mit mutatott a vagyommérleg, mint hiányt vagy fölösleget?
- V. Mennyi volt 1868. évi hiányt az állam összes vagyonának tiszta értéke, és mennyi 1877. végén?
- VI. Különösen mennyit tettek évenként s összesen a vasut kamatbiztosítási célokra?
- VII. Minthogy a zárszámadások a költségvetési törvényeknek megfelelőleg csaknem minden évben más alapon készültek, a fentebbi adatok kimutatása az 1877. évi zárszámadásban követett rendszernek és berendezésnek megfelelőleg készítenő el.

Bulgária alakulása.

Mint előző lehetett látni a bolgár notabek gyűlésén mindjárt az első napon a hatalmak jelenlévő követi jörszóták a legfontosabb szerepet. Azon kitűntés, melyben a francia biztos részeseült egy az oroszok által inessélt tüntetés akart lenni Anglia ellen, de a francia biztos elég tapintattal bírt, hogy az Anglia ellen mért vagist ügyesen félre fordította. A konzulok utasítják, hogy a notabek gyűlésének minden mozanatát legelőbb figyelemmel kísérjék és arról azonnal jelentést tegyenek. A mi a fejedelem választást illeti, a hatalmak még mindeztől azt sem tudják, vajon most fog-e megiesni, vagy későbbre halasztják azt. Az elhalasztás a berlini szerződés VII. cikkével nem állna összhangzásban. Ugy szinte azt sem tudják a hatalmak, kit fognak a bolgár fejedelmük választani. Azt állítják, hogy a hatalmak megegyeztek arra nézve, miszerint a választást semmiképen nem fogják befolyásolni, hanem fenntartják maguknak a beavatkoási és tiltakozási jogot akkorra, ha a választás megtörtént.

Vasárnapon Tirnovában nagy katonai szemléte tartottat az újonnan alakult bolgár milícia felett, melynek, kivéve a török delegatust, a többi hatalmságok képviselői részt vettek, ezeken kívül még a keleu rumélia és macedonia nemzetiségű tagjai és notabekjei is jelen voltak. A bolgár lobogó 500 év után most először tűzött ki és a jelenlévő bolgár nép frenetikus ünnepéssel üdvözölték azt. Ma a bolgár nemzetiségű meg fog alakulni és elhököt választandó, a rumeliai delegatust elhatározták, hogy az egész ülésszak alatt itt maradnak. A török delegatust, mint állítják, Konstantinápolyból azon utasítást vette, hogy ha a rumeliai delegatustok részt fogúnak venni az ülésekben, ez ellen tiltakozzanak és azonnal hagyják oda Tirnovát.

Az „Agence Havas” a bolgár notabekek gyűléséről áll jelenté, hogy azonnal meg fognak alakulni a miniszteri irodák és Donduköf-Korzkoff herceg a történelmi jelentést fog beadni. Kamara elnökül a bolgár exarcha Zankoff van kijelölve. A muszkaik a kiráris után főhadai zászlókat átteszik Vardubá és a posta és távirátgátsáts azután Donduköf-Korzkoff kezébe megy át.

II. Az 1868—1877-ik évig bezárólag a zárszámadásokban megállapított tényleges kiadási összegekben, cizmenként és a kevesebbé fontosakul fejezetenként mennyi foglaltatik:

AZ „EGYETÉRTÉS” TÁRCZÁJA.

A Z S E B.
REGÉNY KÉT KÖTETBEN.
Irta KAZÁR EMIL.
MÁSODIK KÖTET.
A nagy rianás.
(Folytatás.)

Mert a rianás bekeverték, és meggrázott mindent. Oly regén bekeverték ki a biztos támaszokat a fundamentumokból, hogy repedezni, omlani, összedölni kellett, a mi csak fölötté volt. A kaptsi dologkerültek és martalócok kicsikarták a mások penzét, és a szebelés egyszerre csak megszánt.

A rianás olyan hatalmas volt, hogy a levegőt is megrázta, és nem lehetett többé palotákat építeni belé, mert viharzott. A homok-buzsák nem bírték többé a pezőző szőlőpöket, hanem elnyeltek vagy kiszörták. A papirus elvesztette túrelmes voltát, összeszaporodott, itatósá vált, s besztinta, a mi rajta volt. Számtalan vállalat alól kieszuott a talaj s belezuhan a feneketlenségbe. A kereskedések ajtai berozásdóttak; a cegéblakokat letépte a vihar, a gyárak kéményeit pedig ledöntötte.

A bőrze jajgatott, fogát csikorgatta és harangozott.

A fvényes hínók fogatit megbokrosodtak, elszáguldtak, és nem tértek többé vissza. Az elegáns lakásokat befingonyozták, s úgy maradtak. Törzdek spanyol-viszát szegtek mindenfelé bírói persétekhez. A zálogházak nem tudták hová bevezetni a beomló kincs-féleket. Minden raktára megelt annyira, mint a tojás, és minden pénztára üres lett, mint a dob.

A szépség, mely a pénz körül ül, mint a szem a tó körül, menekülni kezdett. De máshonnan menekültek meg ide futottak, kövölgyotak, s hogy látható lett a kuszóban a kis Gyergyó Flóris.

Valamennyien felkiáltottak, a mint meg-láltak.

A klub-beli urak közt alig volt valaki, a ki

össze nem vezett volna a legjobb barátjával, mert ez támasolta neki, ez vette rá, hogy mire fordítsa penzét. Petrus ur tekintélye megszűnt. A zöld trónusba oda merészelt ülni akárci, s föl nem kelt, ha az alélok ur megejtelt. A ki jobban pamazkodott, mint egy másik, arra legalább tízen ráta-madtak, hogy „még on is beszél”. Mindenki számban beszélte, de minden számban gorsóket okozott annak, a ki kimondta.

Az arczok soványabbak és besettesek lettek. Kajanthó ur a bárszony zékét nem is kezdte. A kalapot melyen a szemekre huzták, s nagyon sokszor olyan hallgatag csoportokat lehetett látni a klubban, mint valami moustre-pór tárgyalásakor a törvényesek melleszóiban, a hol a váldottak előre görbődve a földet nézik s kezeiket a térdök közé szorítják.

Reggel a klubban mindenki kapdosta a lapokat, hogy a rossz híreket husszor is végig olvassa, látha valamelyikben kevésbé rosszul van feltüntetve az eset. De a legközelebb érkező tagtárs, ki már befutkázotta a belvárost, még legnagyobb eseteket is tudott.

Egyik reggel egyszerre minden jelenlévő csak felült a fejét, mint a tyúk szokták, ha a kakas figyelmeztető hangját hallják.

Valaki, valamit mondott a másik szobában. Felgrátták, oda rohantak.

— Mi az? Mi az? — kérdezték: mindnyájan, sápadtan és karikázó szemekkel.

— A „Baldoguljunk” bank irodái nincsenek nyitva.

— Mi történt? Mért nincsen nyitva? Jelent az valamin?

Persze, hogy nagyon sokat jelentenek az úletek zart ajtai. A kopolyon leesszódt, nem lélezkzik többé.

A magyarzatokat nem is várták be, hanem futottak a „Baldoguljunk” bankhoz.

Ugy dél felé halank megnyitott a klub főajtaja, oly esondosan, mint már hetek óta nem nyitotta be senki. A boldokul szoktak így benyitni. Alig lehetett végig vární, míg annyira föltárult, hogy látható lett a kuszóban a kis Gyergyó Flóris.

A tenger egészen sima s fénylő. A Korszikából érkezv vagy odamenő vitorlások vakító féhérségben ragyognak a napról, de csak akkorának

tűnnek föl, mint egy papírszelet a mezőn. A halászok bárkái és ladikái egy-egy kis vízi pókok. A gőzökök füst-szánya olyan hosszú, oly kinosan vonagló, mintha nem tudná hová enyészni.

A partok közelében sühög és enyveleg a tenger. Mindig úgy teszik, hogy jön és roppant bosszu csipkekét hoz, melyek már jó távolról felerhének. A partnál azután hab-rongyokká lesznek, s milliónyi apró buborékok szétpezsegnek. De kifogyhatatlannul érkeznek ezek a vízi csipkek, rászegve a duzzant redőkre, melyek a közelben a tenger draperiáját képezik.

Mari egy nagy karosszékben fekszik, fehér vánkosi közt. Alig mozítja fejét, még szemeit sem, mert azoknak megvan helyilenségi irányja a végtelenségben, a melyet néznek.

— Haza nézzek én most? — kérdezi, mikor az ablak egészen kitarult.

— Haza.

Kissé fölémli bajját, s észak felé mutat.

— Arra, ugy-e Odón?

— Szeretnél otthon lenni?

— Majd elmegyek, haza megyek! — sut-fogja Mari.

Lehotai leül mellé, épen baloldárára, mely felé az otthon esik, meg a sziv. Mari gyöngye keze vállára helyezkedik, közelébe vonja magához, s maga is közelébe hajlik hozzá, s fejét lassankint áttemeli a partnáról ferje keblére, s ott nyugszik. Odón e szép fej, ez égő arcz felé hajol, mint egy sötét árnyék.

A tenger olyan nyugodt, olyan kék minde-nütt, hogy senmivel sem háborgatja a szemet, s az nézheti anélkül, hogy valamit megkellene látnia.

Mari karja szorosan fonja át ferje vállát. Feje mozdulatlanul nyugszik ott. Nem beszélnek. Teljes némaság van.

A tenger kéksége kezd sötétülni; a vitorlák féhérsége elolvad. Az ég narancs-szint kap. Alkonyodik, besötétül. A víz csak emitt-amott villan meg foszphoros fényvel. De a levegő lassankint megfoszherül, aztán meggyörösödik, a tenger fölötti távolban meghasad s jön a hold; fehér lesz minden: az éjjel és a tenger.

A vánkosi közt, a karosszékben is fehér

tűnnek föl, mint egy papírszelet a mezőn. A halászok bárkái és ladikái egy-egy kis vízi pókok. A gőzökök füst-szánya olyan hosszú, oly kinosan vonagló, mintha nem tudná hová enyészni.

A partok közelében sühög és enyveleg a tenger. Mindig úgy teszik, hogy jön és roppant bosszu csipkekét hoz, melyek már jó távolról felerhének. A partnál azután hab-rongyokká lesznek, s milliónyi apró buborékok szétpezsegnek. De kifogyhatatlannul érkeznek ezek a vízi csipkek, rászegve a duzzant redőkre, melyek a közelben a tenger draperiáját képezik.

Mari egy nagy karosszékben fekszik, fehér vánkosi közt. Alig mozítja fejét, még szemeit sem, mert azoknak megvan helyilenségi irányja a végtelenségben, a melyet néznek.

— Haza nézzek én most? — kérdezi, mikor az ablak egészen kitarult.

— Haza.

Kissé fölémli bajját, s észak felé mutat.

— Arra, ugy-e Odón?

— Szeretnél otthon lenni?

— Majd elmegyek, haza megyek! — sut-fogja Mari.

Lehotai leül mellé, épen baloldárára, mely felé az otthon esik, meg a sziv. Mari gyöngye keze vállára helyezkedik, közelébe vonja magához, s maga is közelébe hajlik hozzá, s fejét lassankint áttemeli a partnáról ferje keblére, s ott nyugszik. Odón e szép fej, ez égő arcz felé hajol, mint egy sötét árnyék.

A tenger olyan nyugodt, olyan kék minde-nütt, hogy senmivel sem háborgatja a szemet, s az nézheti anélkül, hogy valamit megkellene látnia.

Mari karja szorosan fonja át ferje vállát. Feje mozdulatlanul nyugszik ott. Nem beszélnek. Teljes némaság van.

A tenger kéksége kezd sötétülni; a vitorlák féhérsége elolvad. Az ég narancs-szint kap. Alkonyodik, besötétül. A víz csak emitt-amott villan meg foszphoros fényvel. De a levegő lassankint megfoszherül, aztán meggyörösödik, a tenger fölötti távolban meghasad s jön a hold; fehér lesz minden: az éjjel és a tenger.

A vánkosi közt, a karosszékben is fehér

tűnnek föl, mint egy papírszelet a mezőn. A halászok bárkái és ladikái egy-egy kis vízi pókok. A gőzökök füst-szánya olyan hosszú, oly kinosan vonagló, mintha nem tudná hová enyészni.

A partok közelében sühög és enyveleg a tenger. Mindig úgy teszik, hogy jön és roppant bosszu csipkekét hoz, melyek már jó távolról felerhének. A partnál azután hab-rongyokká lesznek, s milliónyi apró buborékok szétpezsegnek. De kifogyhatatlannul érkeznek ezek a vízi csipkek, rászegve a duzzant redőkre, melyek a közelben a tenger draperiáját képezik.

Mari egy nagy karosszékben fekszik, fehér vánkosi közt. Alig mozítja fejét, még szemeit sem, mert azoknak megvan helyilenségi irányja a végtelenségben, a melyet néznek.

— Haza nézzek én most? — kérdezi, mikor az ablak egészen kitarult.

— Haza.

Kissé fölémli bajját, s észak felé mutat.

— Arra, ugy-e Odón?

— Szeretnél otthon lenni?

— Majd elmegyek, haza megyek! — sut-fogja Mari.

Lehotai leül mellé, épen baloldárára, mely felé az otthon esik, meg a sziv. Mari gyöngye keze vállára helyezkedik, közelébe vonja magához, s maga is közelébe hajlik hozzá, s fejét lassankint áttemeli a partnáról ferje keblére, s ott nyugszik. Odón e szép fej, ez égő arcz felé hajol, mint egy sötét árnyék.

A tenger olyan nyugodt, olyan kék minde-nütt, hogy senmivel sem háborgatja a szemet, s az nézheti anélkül, hogy valamit megkellene látnia.

Mari karja szorosan fonja át ferje vállát. Feje mozdulatlanul nyugszik ott. Nem beszélnek. Teljes némaság van.

A tenger kéksége kezd sötétülni; a vitorlák féhérsége elolvad. Az ég narancs-szint kap. Alkonyodik, besötétül. A víz csak emitt-amott villan meg foszphoros fényvel. De a levegő lassankint megfoszherül, aztán meggyörösödik, a tenger fölötti távolban meghasad s jön a hold; fehér lesz minden: az éjjel és a tenger.

A vánkosi közt, a karosszékben is fehér

